



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

# **Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica**

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

**Fleury, Claude**

**August. Vind. [u.a.], 1758**

**VD18 90117778**

§. 46. Leges latæ contra Hæreticos.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

universalis a mundo condito per singulos annos continuata, estque præcipuum, quod habemus, studii Chronologici fundamentum.

Sæculum IV.  
A. C. 330.

§. LXVI.

*Leges latae contra Hæreticos.*

Imperator, cum litem Arianorum finitam crederet, Legem contra alios hæreticos, nominatim Novatianos, Marcionitas, Paulinianistas, Cataphryges, seu Montanistas tulit, qua ad Sacrorum suorum exercitium aut in locis publicis, in quorum possessione erant, aut in privatis etiam ædibus convenire prohibentur. Mandat, ut loca, in quibus congregari solebant, ipsis ablata, vel Ecclesiæ Catholicæ dentur, vel utilitati publicæ addicantur. In libros quoque eorum inquiri jubet, unde detectum, plures eorum veneficii crimine esse infames. Horum Duces fuga abstulit, Sectatores autem eorum magno numero ad Ecclesiæ sinum redire, alii quidem mala fide, & ad tempus perfidiam dissimulantes, alii sincere pœnitentes. Hos sollicitè Episcopi discernabant, & rejectis hypocritis, post multam probationem alios recipiebant. Qui, nulla hæresi infecti, solum schismatici erant, facile, dum redibant, ad Ecclesiam admittebantur.

*Circumcell. Euf. III. c. 64*

*Ibid. c. 65.*

*Ibid. c. 66.*

In

Sæculum IV.

A. C. 330.

*Sozom. II.*

c. 32.

In hac Lege nulla Arianorum mentione, quia a corpore Ecclesiæ necdum manifeste separati erant, privatim super Doctrina disputabant, sed in Ecclesiam Catholicis permixti ibant. Antiquiores hæretici in Lege ista nominati, maxima ex parte extirpati sunt. Sub Imperatoribus Ethnicis eadem docendi, & conveniendi libertate, ac Catholici fruebantur, nulla quippe apud Paganos Christianorum erat distinctio, qui æque omnes contemnebant, & persequebantur quicumque Christianorum nomen gererent; at post latam hanc Legem nec publice nec privatim convenire audebant Episcopis, & Clericis eos ubique locorum observantibus. Itaque, qui obstinati durabant, tandem nullis Doctrinæ suæ relicti Sectatoribus decesserunt, nec illi Sectæ unquam numero valere, cum valde absonam traderent Doctrinam, & ob perverstatem auctorum suorum suspectam. Novatianorum apprensus rigor aliquanto longiorem ætatem tulit, & Montanistæ adhucdum in Phrygia, unde ortum traxerant, viscebantur.

*L. 7. Cod.  
Theod. de  
Episc. L.  
XVI. Et ibi.  
Gothofred.*

Donatistæ circa id tempus apertius tumultuari cœpere; ipsi ansam dedisse creduntur ferendæ legi, & ad Valentinum Numidiæ Consularem missæ quinta Febr. anno 330. qua Constantinus jubet, Lectores, Subdiaconos, aliosque Clericos,

s. SYL

cos, onera & in gaudicis Presb. mino ferun ginen audac tus, Clie Præfe rem t lo et cume ctos a diripe matin & cor Justit vitis no gr tare c la in curru ante pedip domi pui d ipsos rum cos, Hist

cos, quos hæretici ad subeunda civitatis onera publica cogebant, exemptos esse, & integra immunitate, sicut in Oriente gaudere; quippe cum nullus esset hæreticis prætextus id juris Episcopis, & Presbyteris denegandi, saltem Clericos minores vexabant. Ad idem tempus referuntur Donati Anti-Episcopi Carthaginensis initia, qui suos prædecessores audacia superavit; tanta insolentia elatus, ut cum de schismaticis loqueretur, Clientes suos dicere auderet. Provinciæ Præfectos spernebat, & neminem superiorem se in terris agnoscere videbatur. Illo etiam tempore inter Donatistas Circumcelliones extitisse verosimile, ita dictos a cellis, seu tuguriis rusticorum, quæ diripere solebant. Horum labor erat, turmatim, & furiosorum instar per oppida, & compita cum armis discurrere (se enim Justitiæ defensores jactabant) servos invitatis Dominis libertate donare, ære alieno gravatos absolvere, & mortem intentare creditoribus, nisi acquiescerent. Nulla in viis publicis securitas, ubi Dominos, curru vectos, descendere cogebant, & ante proprios servos in curru sedentes, pedibus præcurrere. Jam nemo tutus domi suæ degebat. Factiosorum præcipui duo erant Maxida, & Fasir, qui se ipsos pulcherrimo nomine Duces Sanctorum dicebant. Ipsi horum grassatorum

Sæculum IV.  
A. C. 330.

Hier. in Chron.

Optat. l. 3.

Aug. I. cont.

Gaud. c. 28.

in fin.

Hist. Eccles. Tom. III.

T

Epis-

Sæculum IV. Episcopi tantum furorem damnare coacti  
 A. C. 330. Comiti Taurino scripsere, jam se com-  
 nendis factiosis pares non esse, ipse, possset, eorum ferociam compesceret. immis-  
 missis copiis apud quemdam locum Octavensem dictum multos occidit, Donatistis postmodum pro Martyribus cultos. Alterius quoque generis Martires erant, quos ipsi venerabantur, scilicet  
*Aug. ad Bonif. ep. 185. n. 12.* cet, qui se in præcipitium desiliendo, alio modo sibimetipsis illata vi intererant; nam hujusmodi crudelitatem eorum Sectarii Religionis zelum vocabantur & Idololatrarum tempore quidam ea infania laborabant, ut eos ad se interficiendos concitaverint.

*Lib. 2. Cod. Theod. de Jud. lib. XVI.*

Eodem anno lata est lex, Judæis servanda, qua Patriarchis, & Senioribus exemptio ab omnibus oneribus personarum, & civilibus confirmatur, ne a functionibus distrahantur. Alia lex anni sequentis immunitatem ab omnibus oneribus corporaliter præstandis, illis omnibus, qui Synagogis serviebant, concedit.

*Lib. 4. ib.*

§. XLVII.

*Calumnice in S. Athanasium. Arsenius.*

*Athan. ap. p. 781.* Interim S. Athanasii adversarii virum calumniis impetere non cessabant. Ver-